

एके दिवशी...

जगदीश जोशी

अनुवाद : सुषमा सोनक

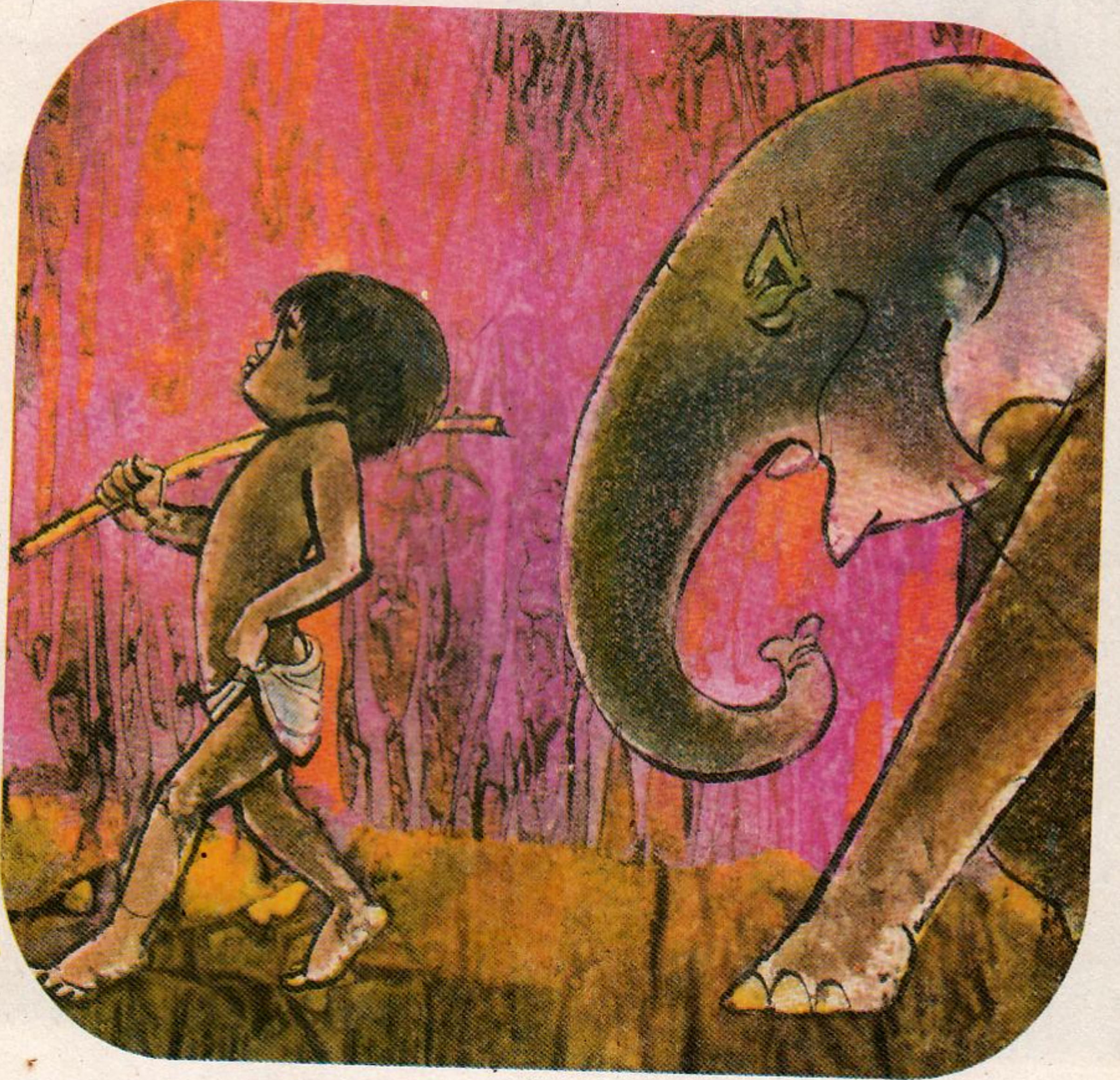

नेहरू बाल पुस्तकालय

एके दिवशी...

जगदीश जोशी

अनवाद : सुषमा सोनक

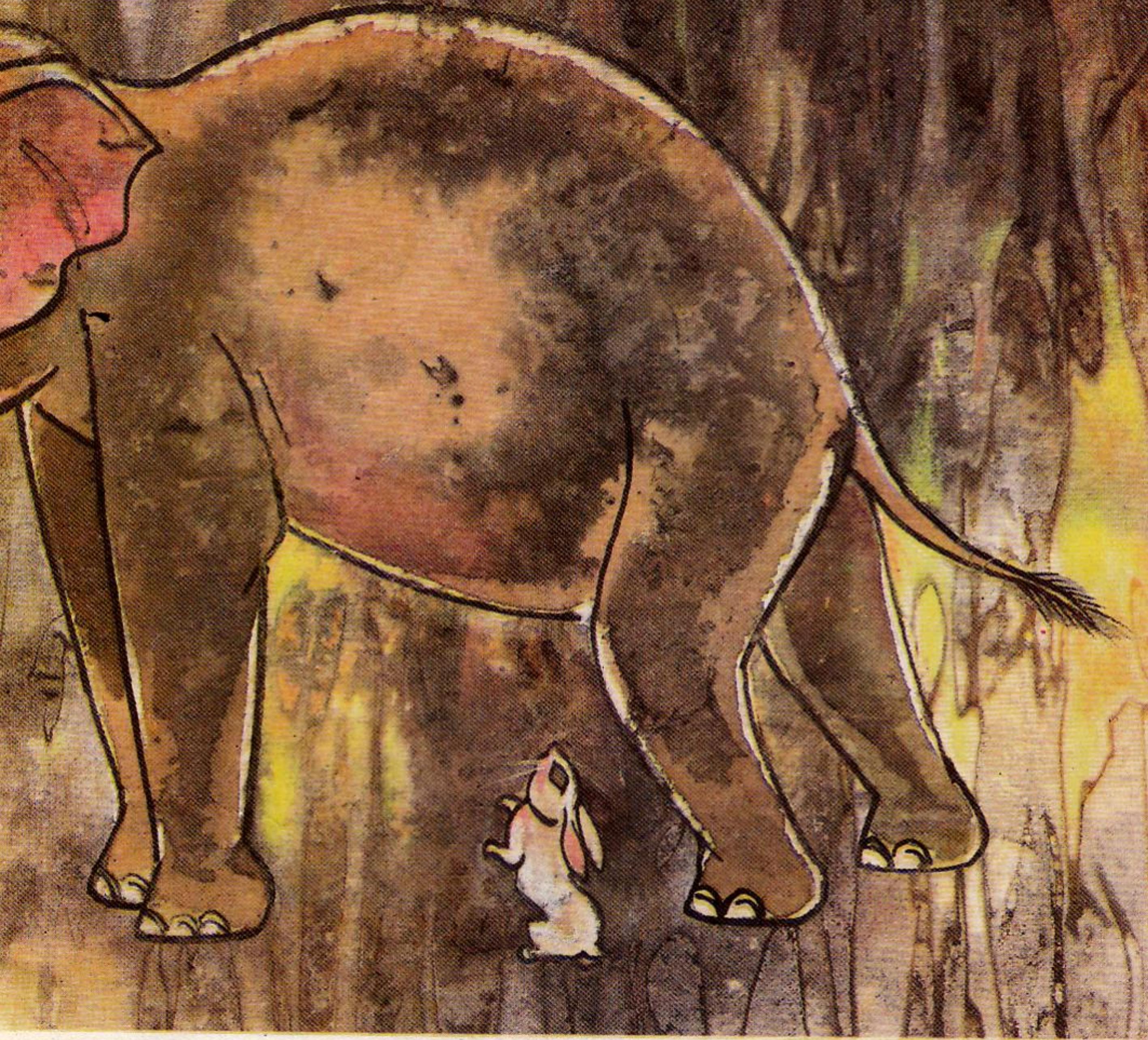
नेशनल बुक ट्रस्ट, इंडिया

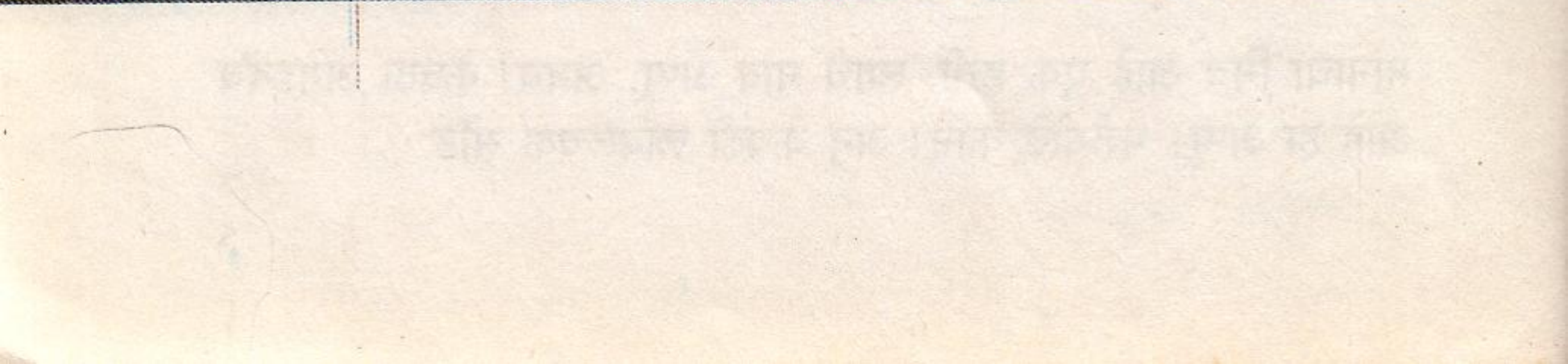

माना हा एक बिटुकला पोरगा. तो आपल्या वडलांसोबत जंगलात राहतो. मानाला बरोबरीचे कुणीच खेळगडी नाहीत. पण त्याचा एक अगदी जिवाभावाचा दोस्त आहे. आज तो त्याची वाट बघतोय.

मांनाचा मित्र आहे एक हत्ती. त्याचे नाव अप्पू. अबब! केवढा अगडबंब आहे हा अप्पू! भलेमोठे कान! अन् केवढी लांबलचक सोंड.

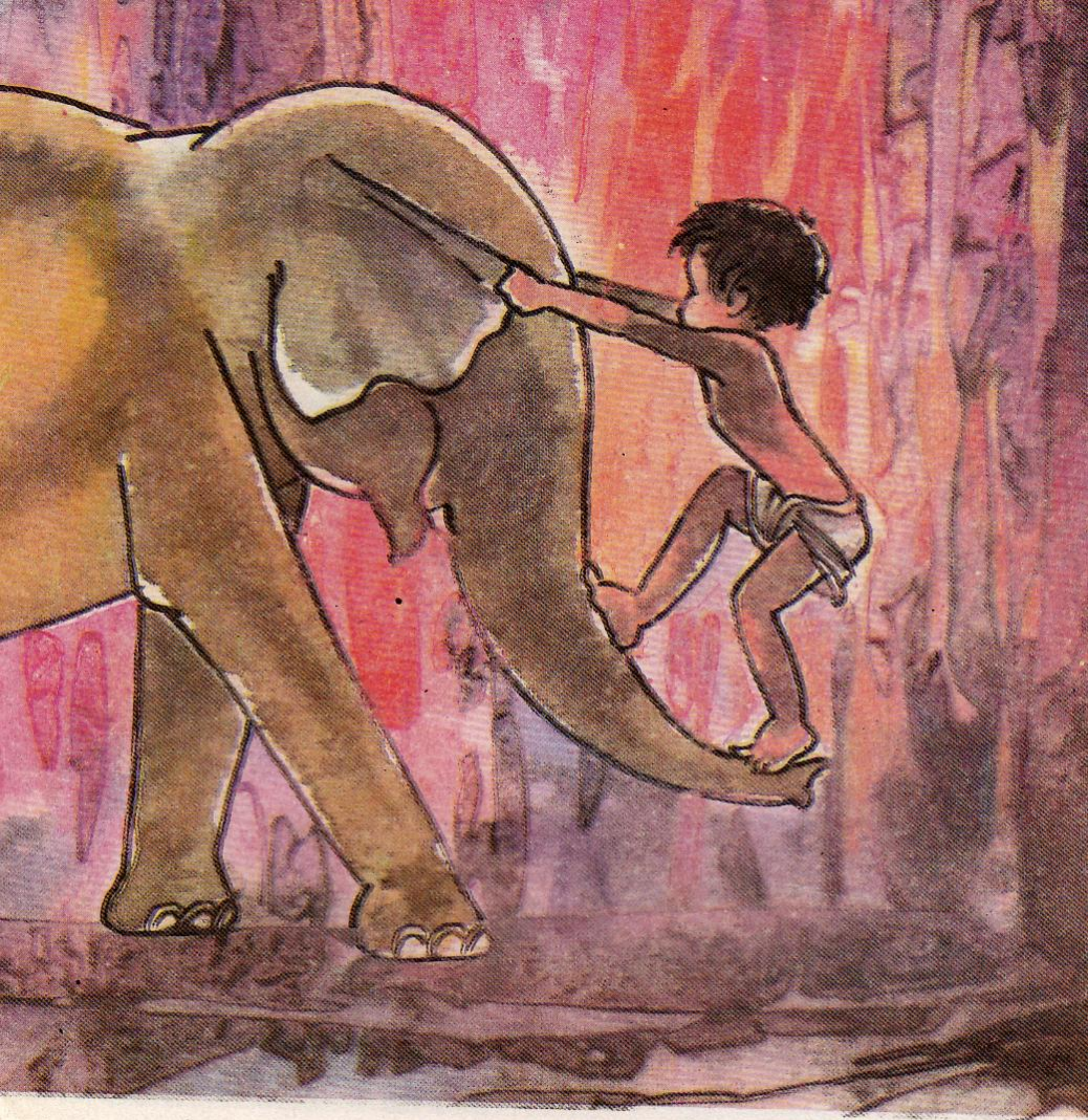

माना आणि अप्पू नदीवर हुंदडायला जातात. अप्पू आपल्या सोंडेत पाणी भरून घेतो. आणि आपल्या मित्रावर फव्वारा उडवतो. त्याला झिम्माड भिजवून काढतो.

THEY WERE THE FIRST TO SEE THE ELEPHANT
AND THEY WERE THE FIRST TO SEE THE BIRDS
THEY WERE THE FIRST TO SEE THE ELEPHANT
AND THEY WERE THE FIRST TO SEE THE BIRDS
THEY WERE THE FIRST TO SEE THE ELEPHANT
AND THEY WERE THE FIRST TO SEE THE BIRDS

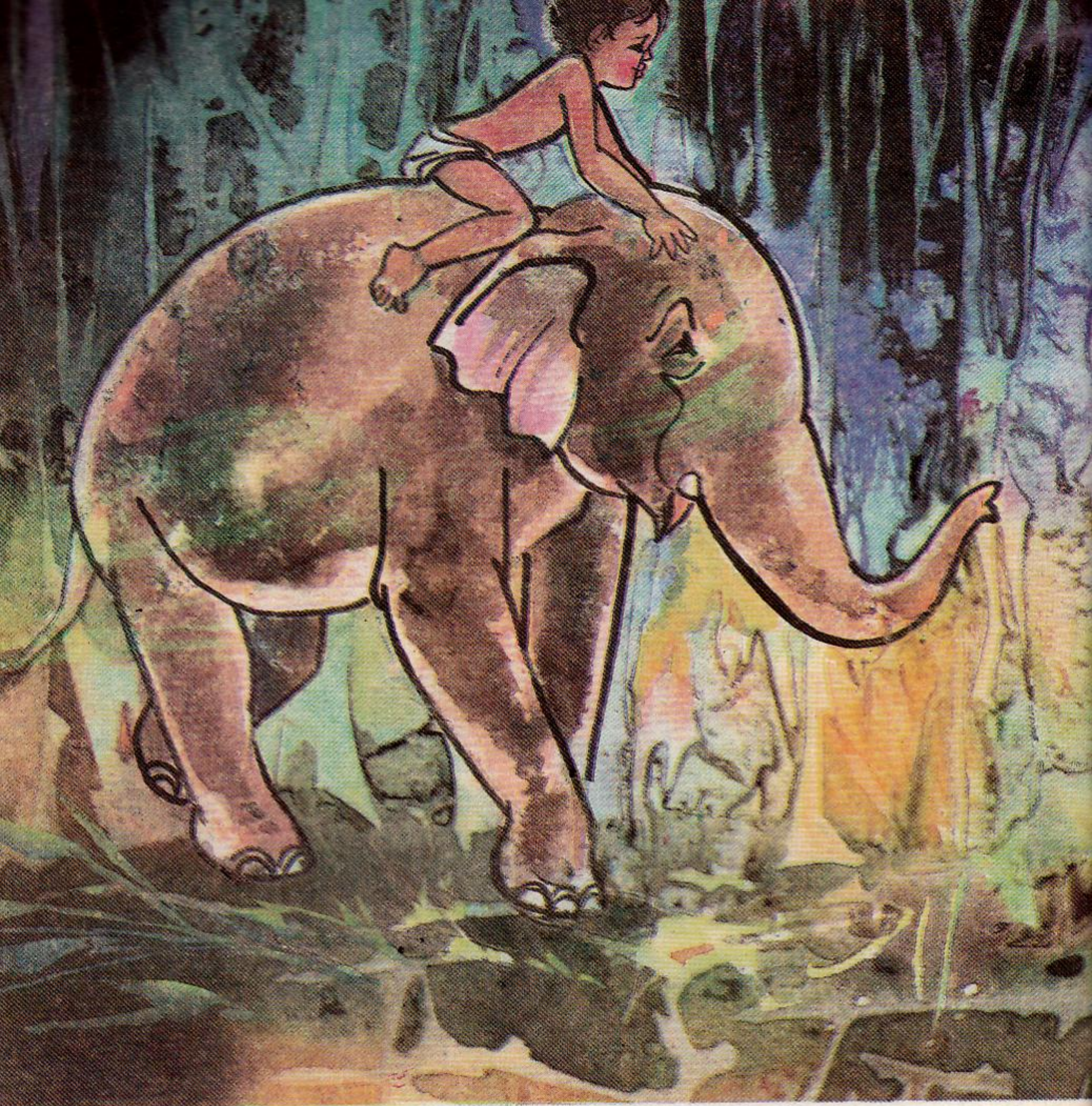

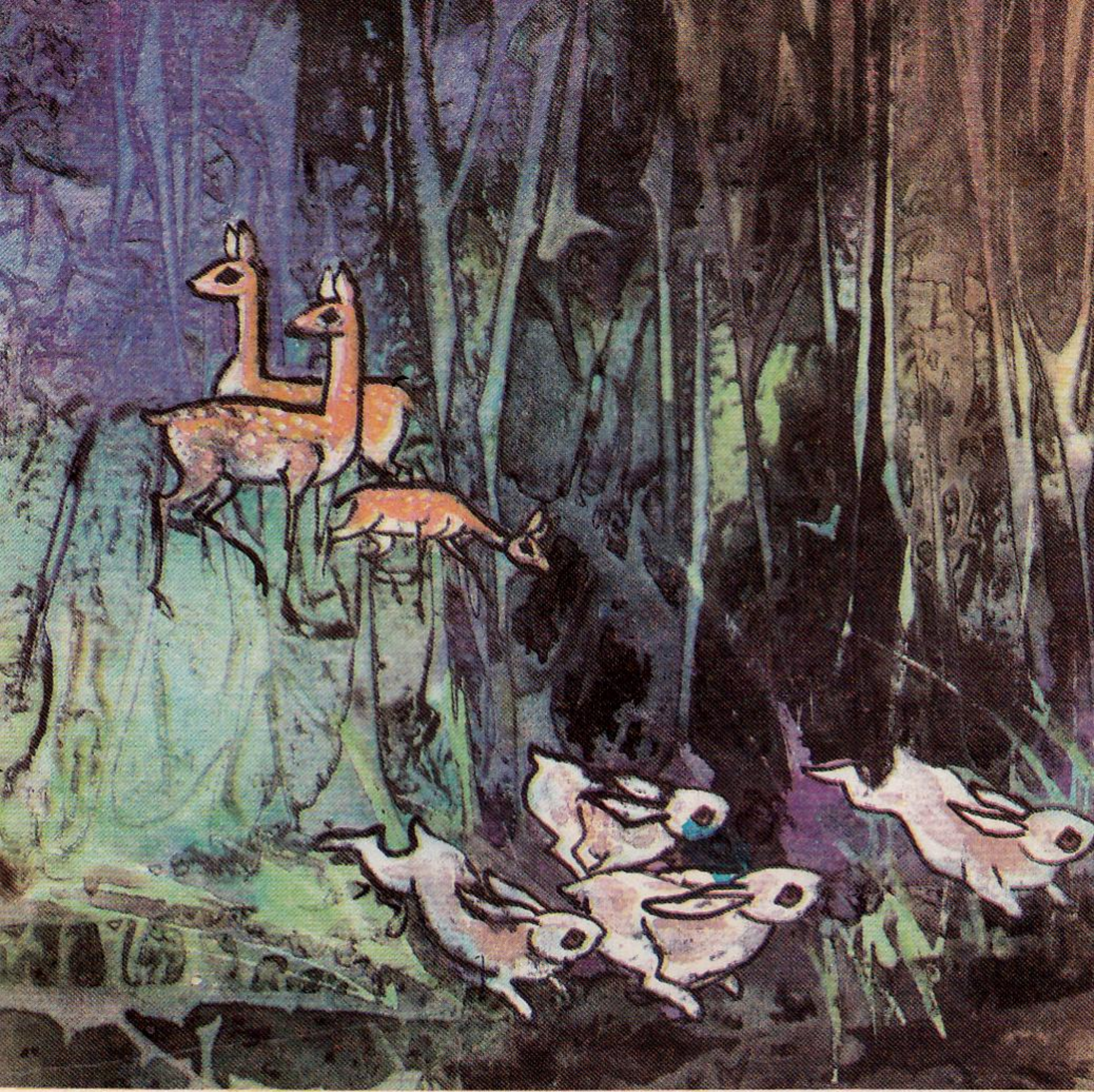
नंतर दोघेही छानपैकी डुंबून घेतात. मग माना नीट उभा होतो. अप्पूच्या कानांना धरून तो सोडोवरून सरसर चढतो. अप्पूच्या पाठीवर बसतो. दोघे मित्र आता जंगलभर भटकंतीला निघतात.

अप्पूच्या पाठीवर बसून असे हिंडायला मानाला फारच मजा येतेय. ते
कितीतरी प्राणी पाहतात.

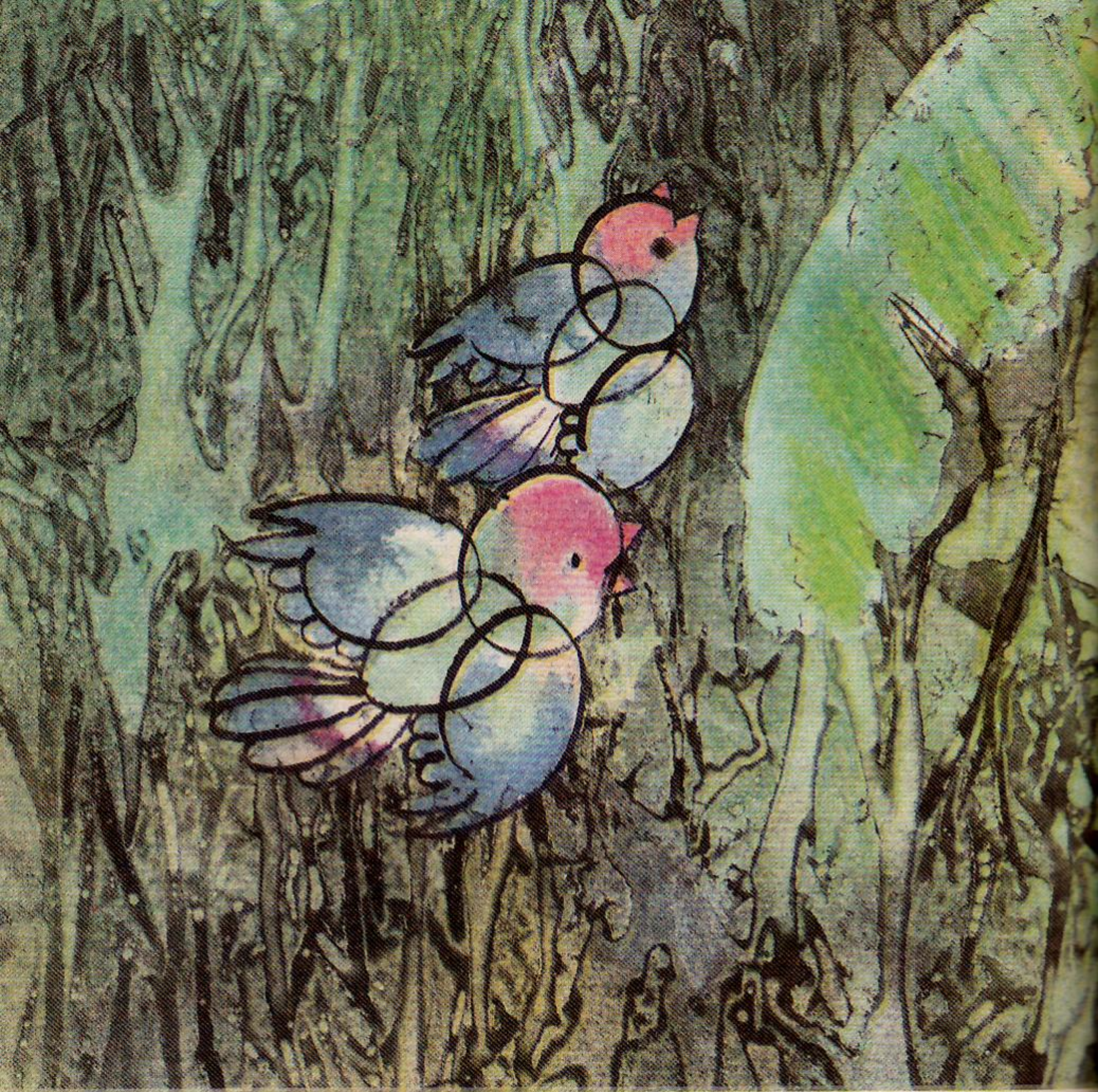
त्यांना हरणे दिसतात. अन् टुणटुणत जाणारे ससेच ससे. सारे जणू अप्पूला बिचकतात.

ते एका माडाजवळ येतात. ओहो! केवढी मोठी ही शहाळी. पण मानाचा हात तिथवर पोचेल तर ना! मग अप्पू त्याला अलगद सोडोने धरून वर उभारतो. माना थोडी शहाळी काढतो.

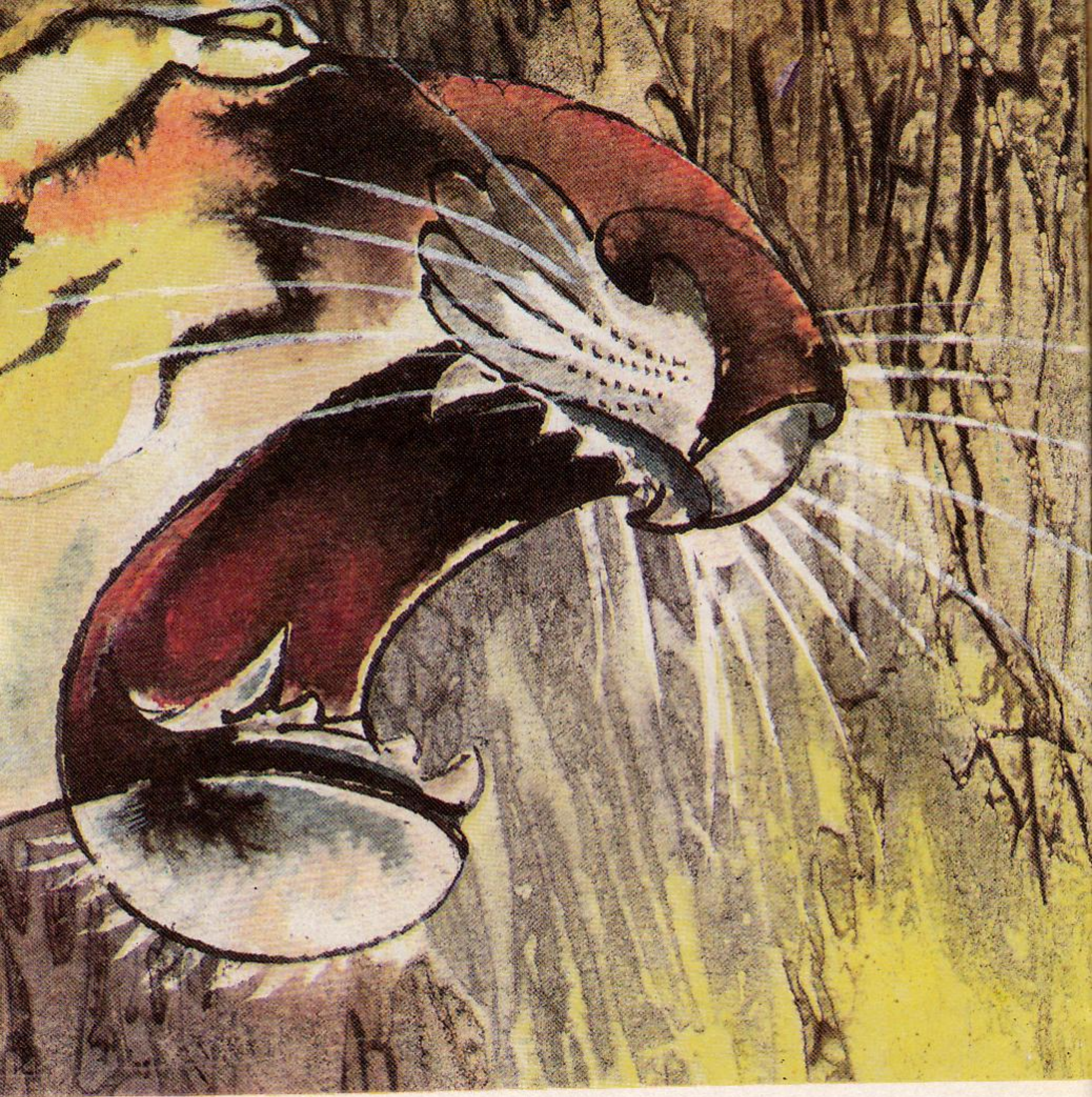

आता ते एका केळीच्या झाडापाशी येतात. ते दोघे केळ्यांचा एक घड लाटतात.

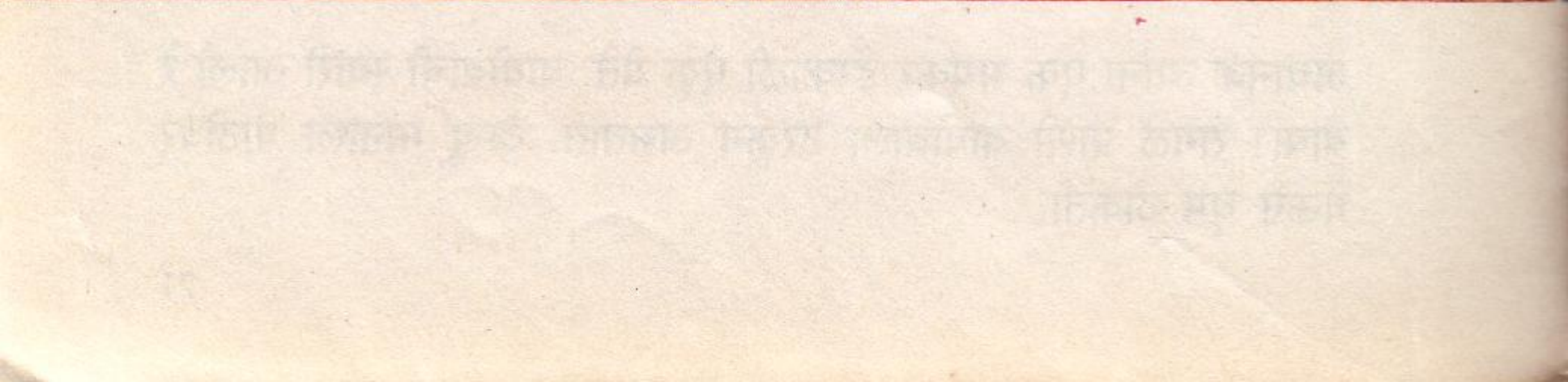

दोघेही या मेजवानीवर ताव मारतात. खायला केळी अन् प्यायला शहाळ्याचे गोड पाणी. अहाहा!

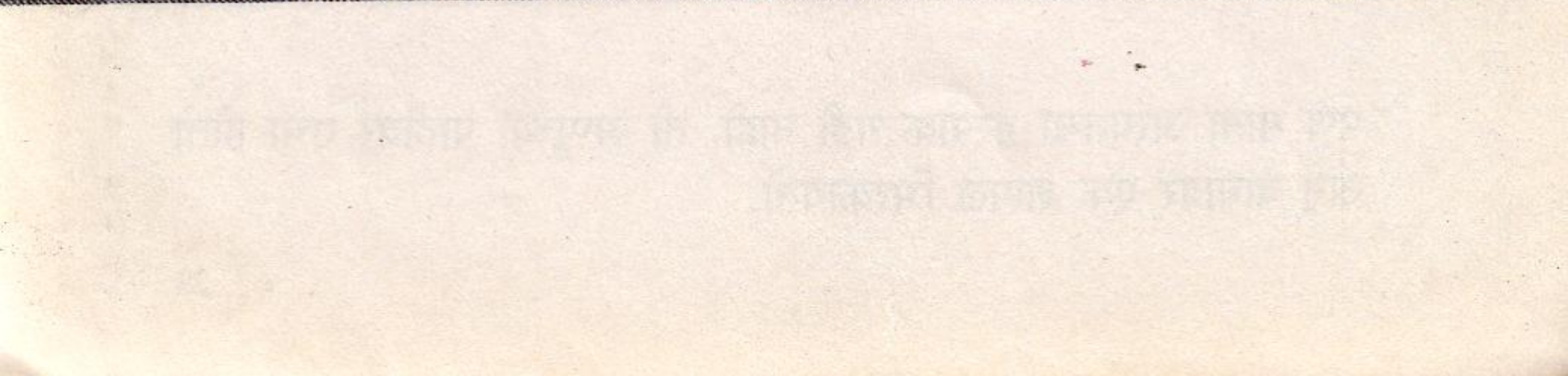
अचानक त्यांना एक भयंकर डरकाली ऐकू येते. वाघोबाची स्वारी आली रे बाबा! सगळे प्राणी वाघोबाला टरकून असतात. अप्पू मानाला पाठीवर घेऊन धूम ठोकतो.

पण माना असातसा डरपोक गडी नाही. तो अप्पूच्या पाठीवर उभा होतो
अन् वाघावर एक शहाळे भिरकावतो.

अप्पूला समोर नदीचे पाणी दिसते. तो एकदम थबकतो. मानाचा तोल जातो. तो घसरतो आणि कोलांटी घेतो.

ध...ब्बा...क! माना नदीत पडतो.

तो अप्पूलाही पाण्यात ओढतो. ते एकमेकांवर पाणी उडवतात. किती
गंमत!

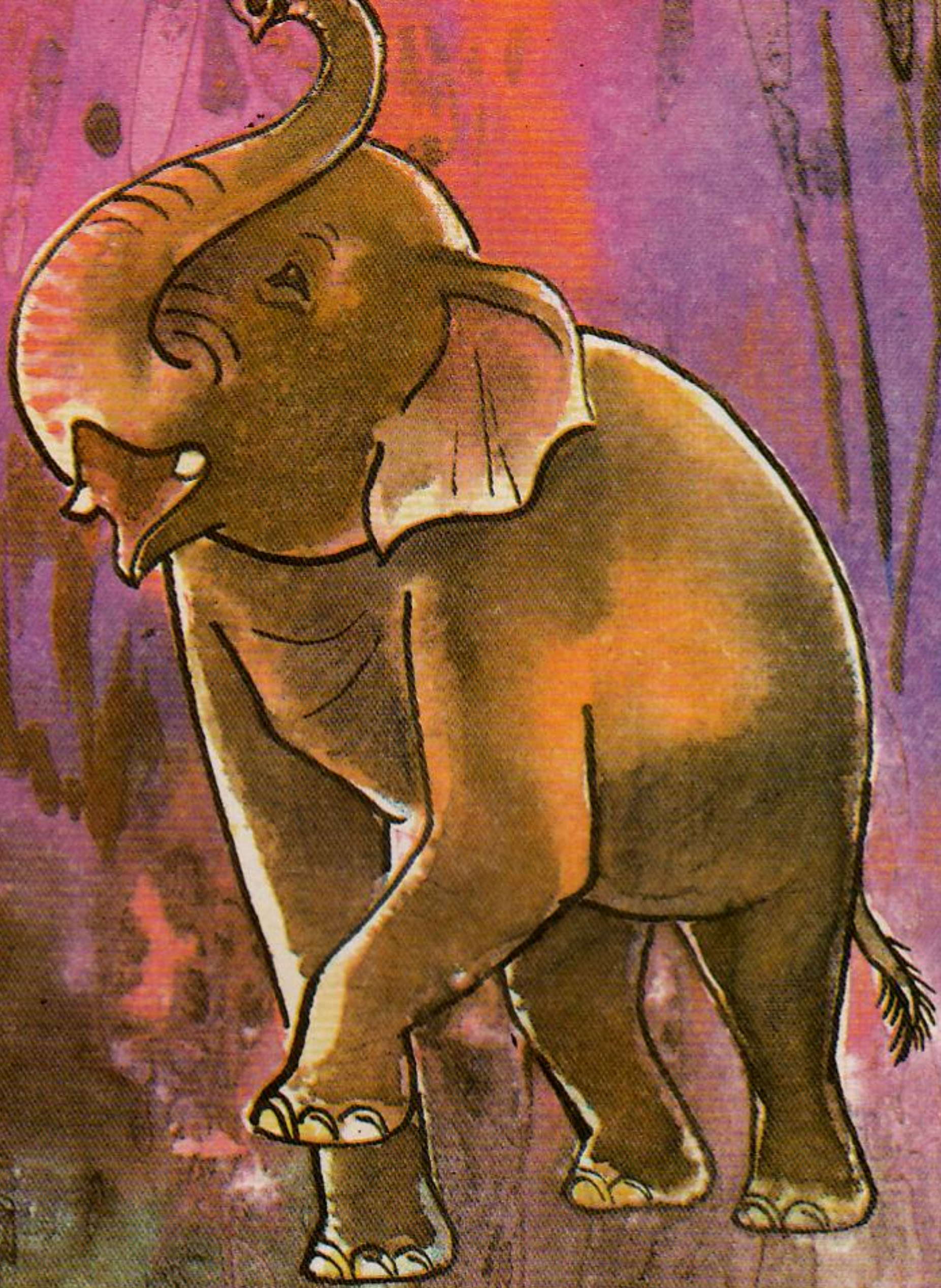
अरे! घरी जायची येऊ शाली नव्हत.

अरे! घरी जायची वेळ झाली वाटतं.

“टाटा...टा...टा. उद्या भेटू, चल.” अप्पू आपली सोंड हलवतो.

नेशनल बुक ट्रस्ट, इंडिया

